

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายที่ดิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้อง อธิบดีกรมที่ดินที่ ๑ นายอำเภอเมืองสุรินทร์ ที่ ๒ นายกองค้การบริหารส่วนตำบลตาอ้ออง ที่ ๓ ผู้ปกครองท้องที่ หมู่ที่ ๑ ตำบลตาอ้ออง ที่ ๔ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ ที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดี ว่าผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐาน น.ส. ๓ ไปยื่นขอออกโฉนดที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๔ ไร่ ๑ งาน ๕๐ ตารางวา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้านการรังวัดที่ดิน โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดรุกล้ำเข้าไปในที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องสาธารณประโยชน์บางส่วน ซึ่งได้ออกเป็นหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) เลขที่ ๔๓๕๒๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่อาจออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ๔๓๕๒๙ เฉพาะส่วนที่ออกทับที่ดินของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ ให้การในทำนองเดียวกันว่า การออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ ขอบด้วยกฎหมาย ไม่มีเหตุให้เพิกถอน ที่ดินพิพาทอยู่ในแนวเขตที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๒/๒๕๔๓ ซึ่งนายส. สามีของผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะออกโฉนดที่ดินได้ เห็นว่า คดีนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยมีคำขอให้ศาลเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ แปลงทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องสาธารณประโยชน์ก็ตาม แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทับซ้อนกับที่ดินตาม น.ส. ๓ ของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ อ้างว่า ผลการรังวัดที่ดินของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าได้เนื้อที่มากกว่าหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ซึ่งเนื้อที่ที่ดินที่เกินมานั้นเป็นทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องสาธารณประโยชน์ ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จึงคัดค้านการรังวัด ทั้งผู้ฟ้องคดีต้องถูกผูกพันตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๒/๒๕๔๓ ซึ่งวินิจฉัยว่าที่ดินบริเวณพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ กรณีตามคำฟ้องและคำให้การจึงเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีตาม น.ส. ๓ หรือเป็นที่ดินในเขตที่สาธารณประโยชน์ทำเลเลี้ยงสัตว์ “ป่าคล้อง” ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม